

презъ главата на Митя. Въмсто да отговори, той бързо прегърна майка си и заплака.

— Какво ти е? Що има? Защо тъй, миличъкъ? — въ недоумение шъпнѣше тя.

— Прости ми, мамо, прости ми! — повтарѣше Митѣо, като покриваше лицето и ржцетъ на майка си съ горещи цѣлувки.

— За какво да ти простя?

— За всичко, за всичко, що съмъ те огорчилъ! Мамо, току-що сънувахъ, че ужъ си умрѣла . . .

И Митѣо разказа на майка си всичко, що бѣ видѣлъ въ сѣна си; разказа съ какво отчаяние разравяше нейния гробъ.

— Мило мое чедо! Да заровимъ въ тоя гробъ лошото! Да си заживѣемъ наново! — издума тя, трогната до сълзи.

Майка и синъ си говориха до зори. И когато зората надникна въ стаята и огрѣ тѣхнитѣ свѣтнали отъ радостъ лица, и на двамата имъ се сториче отсега изгрѣва зората на нѣкакъвъ новъ, свѣтълъ и прекрасенъ за тѣхъ животъ.

Майката оздравѣ и Митѣо вече никога не ѝ отвърщаше и не закѣсняваше. Той отъ сърце слушаше нейнитѣ съвети.

